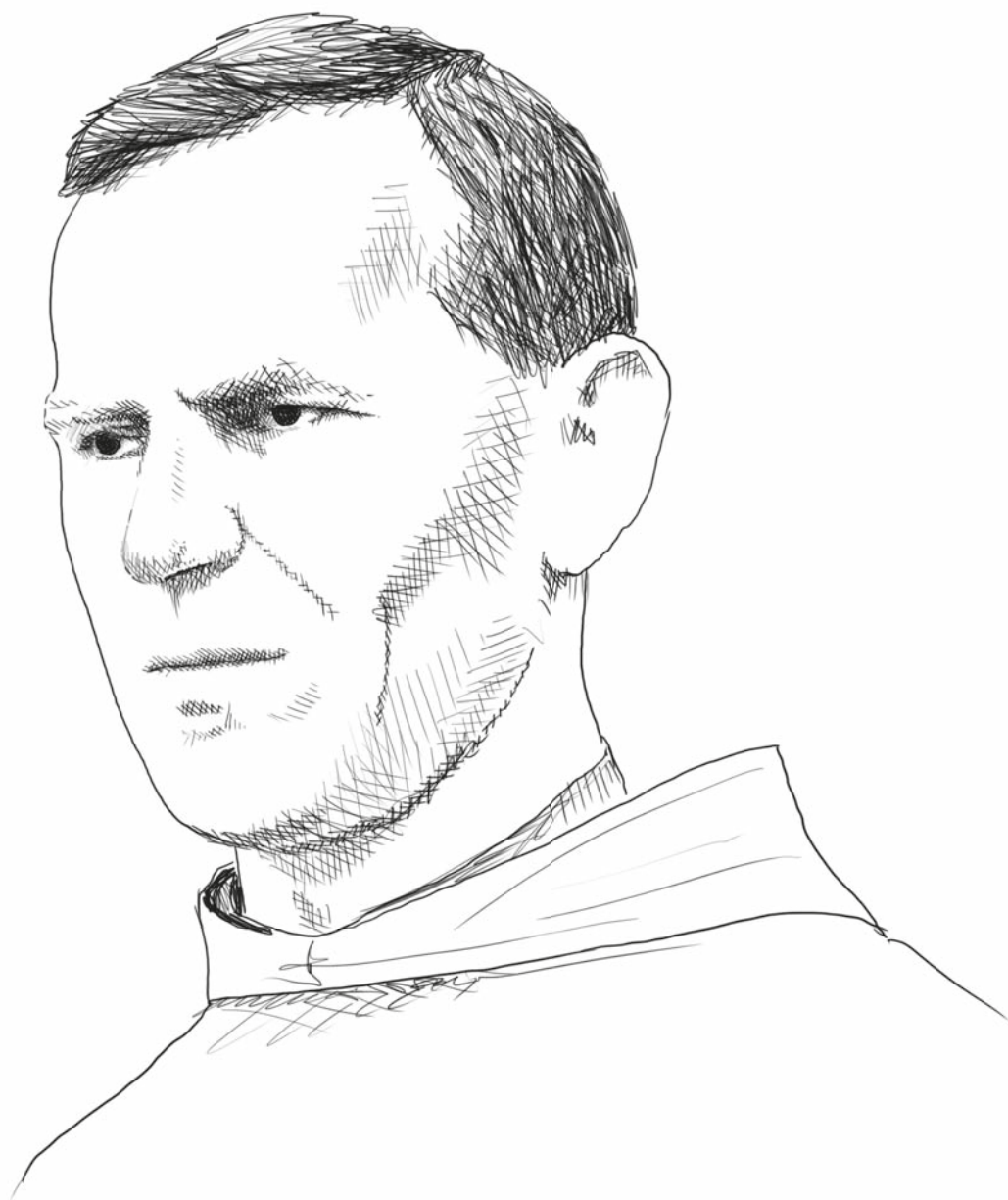

fra Leonardo Rupčić

PROFESOR NA ŠIROKOM BRIJEGU

Fra Leonardo Rupčić pripada među našu pobijenu braću čiji grobovi do danas nisu pronađeni te se ne može sa sigurnošću utvrditi mjesto njihova stradanja.

S odmakom vremena njegov lik još jače govori svojom odsutnošću. Do posljednjega časa svojega ovozemnoga života ostao je vjeran onome komu je povjervao (usp. 2 Tim 1,12). Iako o njemu ne postoji sustavan životopis, ipak iz ono malo arhivskih podataka i svjedočanstava o njemu iz usta onih kojima je bio profesorom i učiteljem možemo opisati njegov lik.

Kao i svaki redovnik koji je pristupio franjevačkom redu, i fra Leonardo, krsnim imenom Mijo, prošao je redoviti put pripreme za redovnički i svećenički život, u skladu s kanonskim propisima.

Sačuvani su podatci da zbog nenavršene kanonske dobi nije mogao odmah biti zaređen za svećenika. Provincijal je zatražio dispencu, koju je osobno morao odobriti papa Pio XI. Molba je prihvaćena te je, nakon dva i pol mjeseca od podnošenja zahtjeva, stigao pozitivan odgovor kojim je fra Leonardu dopušteno svećeničko ređenje.

*fra Leonardo
Rupčić kao
maturant 1928.
godine, stoji prvi
sdesna*

Znamo da je sustav obrazovanja u to vrijeme bio drugačiji pa je i određivao životni put onoga tko je htio biti redovnik i svećenik. Nakon ređenja, prema rasporedu osoblja nalazimo podatak da je od 15. travnja 1932. godine imenovan duhovnim pomoćnikom i katehetom na Širokom Brijegu, ne sluteći da će tamo dočekati početak kraja njegova, po svemu sudeći, perspektivna života kao profesora na glasovitoj franjevačkoj gimnaziji na Širokom Brijegu.

Već je spomenuto da se ovaj naš subrat ubrajao među ljude iznimnih vrlina, što se jasno očitovalo u njegovu kasnijem djelovanju i životnom putu, osobito u službi profesora i odgojitelja na Širokom Brijegu. Preko filološkoga studija u Fribourgu, Parizu i Zagrebu fra Leonardo je uspješno završio sve školske formacijske dionice koje mu je naložila Provincija u nadi da će svoj životni put služenja nastaviti kao profesor već u drugom polugodištu 1938./1939. godine.

Budući da je vrijeme njegova djelovanja kao svećenika, redovnika i profesora određeno ratnim okolnostima, fra Leonardo je savjesno izvršavao sve povjerene dužnosti s velikom brigom i odgovornošću u danim mu prilikama, što nam daje uvid u njegov snažan karakter. Iz pisama i dokumenata je vidljivo da je Provincija prema njemu gajila duboke nade da će savjesno i odgovorno poučavati bogoslove. On se sa svoje strane svom raspoloživošću srca otvorio takvoj nadi i uz milost Božju nastojao ju je odjelotvoriti u vremenu kad se gubila svaka nada.

Ostavio je duboki i snažan dojam na sve koje je susretao. Svojim asketskim držanjem istodobno odaje lakoću i težinu povjerenih mu službi i dužnosti, svjestan da su vremena nesklona tomu da se u punini ostvari njegove vrline, nastojao je svim silama dati ono najbolje od sebe onima koji su mu povjereni.

Čovjek koji posjeduje vrlinu, svojim stavom, držanjem i ponašanjem odaje da posjeduje život sa sviješću o vlastitim granicama, ali uz milost Božju postaje vidljivo da je prožet nečim puno većim što ga usmjerava i motivira da djeluje skladno spoznatom Dobru. Čovjek koji je svojim radom i zalaganjem, predanošću i odgovornošću išao ususret nepredvidljivim životnim okolnostima, u posljednjim danima i satima života ostao je do kraja čovjek vrline. Ne gubeći se u strahu i iracionalnosti, svjestan da mu je mogući kraj života sve bliži, ostaje predan milosti kojoj je povjerovao, istodobno potičući i druge da se otvore takvoj milosti (isповijedao je do posljednjega sata pred odlazak u smrt) što pokazuje da je posjedovao istančanu svijest i savjest o odgovornosti za dani mu trenutak. Nije uzmicao pred silama koje su donosile smrt i razaranje, već je do zadnjega ostao vjeran u onome što jest kao čovjek-osoba, svećenik, profesor i odgojitelj. Njegov život, nasilno prekinut u veljači 1945. godine, svjedoči da i odsutnost i neznanje o njegovom konačnom ovozemaljskom bivanju nisu prekriveni zaboravom.

Smijemo se nadati da je Onaj kojemu je povjerovao u tim strašnim trenucima nasilno prekinuta života ljudskom zloćom nije obeshrabrila da ugleda Onoga kojeg

fra Leonardo Rupčić s razredom ispred crkve na Širokom Brijegu

je svakodnevno ispovijedao kao Gospodina i Učitelja. Fra Leonardov život i životni put pokazuju koliko je važno i potrebno da život bude prožet vrlinama koje vode istinskom životu i svjedočanstvu da se istina ne može izbrisati i zatrti, da se ne može prekriti zaboravom. Smijemo se nadati da je kroz vlastito stradanje i smrt dohvatio istinski Život i ne sluteći da će biti tako tragičan i okrutan zbog ljudske zloće. Njegov život trajan je podsjetnik da se svaki kršćanin mora suočiti s različitim izazovima pa makar to bila i mučenička smrt. Na taj je način svjedočio Istinu vlastita života (*veritas vitae*) koja ga je prožimala, nosila, nadahnjivala i usmjeravala.

Gospodine, koji si izvor svega dobra, molimo te da nam udijeliš snagu svoga Svetoga Duha, da osnaženi i napojeni tvojim Duhom donosimo plodove svetosti. Pomozi nam na putu naše slabe i grešne ljudskosti da u nama ne prevlada sklonost grijehu i odbacivanju života koji je tvoj dar. Po tom daru u nas je utisnuta tvoja božanska slika kao prisutnost kojoj zlo i grijeh ne mogu ništa. Udijeli nam da u svim nevoljama i protivštinama života budemo vjerni tebi te da izgrađeni u kreposti donosimo plodove novoga života koji si nam udijelio po svome Sinu Isusu Kristu. Amen.

fra Ante Bekavac

SLUGA BOŽJI FRA ANDRIJA TOPIĆ I 49 BRAĆE

SVJEDOCI VJERE

Zagreb, 2026.